

РЕШЕНИЕ

№ 12883

гр. София, 25.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Димитър Гальов

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **2627** по описа за **2024** година докладвано от съдия Димитър Гальов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Изпълнителния директор на Агенцията за качеството на социалните услуги, против решение № 4894 от 30.10.2023 г. по н.а.х.д. № 11025/2022г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 132 състав, с което е отменено НП № НП-КД-6 от 03.08.2022г., издадено от касатора.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на процесното решение, като постановено в нарушение на материалния закон – касационно основание по чл. 348, ал.1, т.1 НПК. Сочи се, че при постановяването му съдът правилно е възприел и анализирал доказателствената съвкупност, но неправилно е приложил съответните законови норми, което опорочило съдебния акт. Оспорва се направения от съда извод, че неизпълнението на забраната, съгласно чл.134, ал.3 от Закона за социалните услуги /ЗСУ/, не съставлява административно нарушение, предвид липсата на предвидена санкция в закона. Твърди се, че решаващият състав погрешно възприел указаното в чл.170 от ЗСУ, а именно неотнositимост на тази норма към доставчиците на социални услуги, каквото е дружеството, санкционирано с процесното НП. Изразява се становище, че доколкото „САД-РОЗА“ЕООД притежава лиценз за предоставяне на социална услуга, т.е. е доставчик на социална услуга, но има отговорност както при

предоставянето ѝ, така и при нейното управление и контрол. Следователно, това дружество е доставчик на социална услуга, която същевременно управлява и контролира. Изразява се несъгласие и с правния извод на СРС относно термина „орган на управление на социална услуга“, според който органите на социални услуги имат властнически правомощия, докато доставчиците осъществяват прякото предоставяне на услугите и не може да има смесване на функциите им. Цитира се нормативната уредба, а от направения анализ на касатора се извежда противоположен извод, че доставчиците на социални услуги са и орган на управление на конкретната услуга, която предоставят. Признава се факта, че в закона не съществува дефиниция на понятието „орган на управление на социална услуга“, но изразява становище, че съдържанието на това понятие може да се извлече от други норми, а именно чл.110, чл.111 и чл.112 от ЗСУ, според които са определени задължените субекти за спазване на стандартите за качество, съгласно съответната наредба за качеството на социалните услуги и в това число субектите, носещи отговорност за спазване стандартите за качество, а това са именно доставчиците на социални услуги, като изброява видовете субекти имащи такова качество. При общественото тълкуване на цитирани норми от закона, в касационната жалба се обосновава извод, че може да се определи доставчикът на социална услуга и като орган на управление на тази услуга. Искането до съда е за отмяна на обжалвания съдебен акт, с което е отменено процесното наказателно постановление. Претендира разноси- юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание касаторът, редовно призован, се представлява от упълномощен юрисконсулт, който поддържа касационната жалба и в хода по същество и с писмени бележки се иска нейното уважаване.

Ответникът – „ГЕ КАРАГЕ“ ЕООД, не изпраща представител в открито заседание и не изразява становище по касационната жалба.

Страните не са ангажирали нови писмени доказателства, допустими в касационното производство.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, XX-ти касационен състав, в пределите на проверка, съгласно чл. 218 от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, като обсъди посочените в жалбата пороци на решението и провери служебно валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, приема следното: Касационната жалба е ДОПУСТИМА, подадена е от надлежна страна с право на жалба срещу неблагоприятен съдебен акт, който подлежи на касационно обжалване, в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК и отговаря на изискванията за форма и съдържание по чл. 212 от АПК.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: „САД-РОЗА“ ЕООД /със сегашно наименование „ГЕ КАРАГЕ“ ЕООД/, притежава лиценз № Л-3129-1047 от 25.01.2022г. за предоставяне на социалната услуга „Резидентна грижа“, целева група „Възрастни хора в надтрудоспособна възраст“, издаден от АКСУ. На 15.06.22г. служители на агенцията извършили проверка на мястото, където се осъществява дейността на дружеството, като констатирали, че освен на хора в надтрудоспособна възраст, тази услуга се предоставя и на лица извън посочената целева група, т.е. на лица в трудоспособна възраст и на такива с увреждания. Проверяващите преценили, че е нарушена разпоредбата на чл.134, ал.3 от ЗСУ, тъй като в една обща

специализирана среда интегрирано се предоставяли отделни социални услуги за резидентна грижа. Вследствие на така направените констатации съставили АУАН, а впоследствие е издадено и процесното НП, с което на основание чл.170 от Закона за социалните услуги на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 7000 лева.

При постановяване на съдебния акт, с който НП е отменено, районният съд е приел, че в конкретния случай не е налице административно нарушение, при положение, че липсва санкция в закона, като е мотивирал изводите си. Констатирал е, че фактите в АУАН и НП са аналогични и не се опровергават в хода на съдебното производство с ангажираните доказателства, но е обосновал извод за неправилно ангажиране отговорността на дружеството, на основание чл.170 от ЗСУ. Съдът е изтъкнал, че цитираната законова норма е приложима само спрямо орган на управление на социална услуга, който не изпълни свое нормативно задължение, но не и по отношение на доставчиците на социални услуги, каквото е санкционираното дружество. Изложил е съображения, кои доводи на жалбоподателя, счита за неоснователни.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият съд възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН установената от СРС фактическа обстановка. Обжалваното решение е постановено въз основа на събраните доказателства, като съдът е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, както и законосъобразността на наложеното административно наказание. При субсидиарното прилагане на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал процесуални нарушения.

Неоснователно е възражението на касатора, че съдът е извел погрешни правни изводи, като е приложил неправилно материалния закон.

Както е известно, основен принцип в административнонаказателното производство е законоустановеност на наказанието /санкцията/. Независимо дали се налага наказание на физическо лице за виновно извършено нарушение или е ангажирана отговорността на юридическо лице, каквото е дружеството, с оглед т.нар. безвиновна /обективна/ отговорност за осъществено нарушение на закона, санкцията следва да се основава на конкретна правна норма. Това обаче не означава, че субектите подведени под съответната отговорност следва да се определят посредством систематично тълкуване нормите на закона, както предлага касатора извеждайки дефиниция на понятието от текста на цитираните норми на ЗСУ. В закона следва да е предвидена конкретна санкционна норма, според която определени правни субекти носят административнонаказателна отговорност за точно индивидуализирани нарушения.

При съпоставяне изводите на първоинстанционния съд и изложеното в резюме съдържание на касационната жалба, настоящият касационен състав счита, че спорният въпрос в конкретния казус е дали санкционираното дружество е само доставчик на

социална услуга „Резидентна грижа“, както е приел СРС или следва да се счита освен за доставчик и за орган на управление на така предоставяната социална услуга, каквото е становището на касатора. В тази връзка, предходният съдебен състав е изложил изрични мотиви, че не споделя разбирането на АНО по този въпрос. Обосновал е извод, че органите на управление на такива услуги имат властнически правомощия, каквито дружеството не притежава, поради което не може да бъде и субект на такава отговорност и наложената му имуществена санкция е незаконосъобразна, при неправилно приложение на материалния закон, досежно липсата на годен субект. Изрично е посочено в съдебния акт, че отговорността на дружеството за подобно нарушение може да се ангажира по реда на чл.169 от ЗСУ, но след дадено предписание в тази връзка с неспазване изискванията на чл.134, ал.3 от ЗСУ и евентуалното му неизпълнение.

Напълно в съответствие с указанията на материалноправните разпоредби, съдът е формирал извода си, че подведеният под отговорност субект няма качеството на орган на управление. За целите на административнонаказателното преследване, субектът на отговорността не може да се конкретизира посредством тълкуване по аналогия от съдържанието на правни норми, на които касаторът се позовава. Основанието за налагане на подобна санкция следва да е конкретно посочено в закона, където недвусмислено да е посочено, че дружеството има качеството на орган на управление. При липсата на подобни указания, извод за налагане на имуществена санкция на този субект не може да се обоснове законосъобразно и ако се наложи имуществена санкция на дружество, за което законодателят не е дефинирал качеството на орган на управление, означава да се реализира такава отговорност по аналогия, както предлага касатора с цитиране нормите на чл.110, чл.111, чл.112 от ЗСУ при разширително тълкуване на санкционната разпоредба на чл.170 от закона, което е в разрез с основни принципи на санкционното право. Законодателят не е определил юридически лица /дружества/ предоставящи социалната услуга „Резидентна грижа“ като органи на управление, а от закона ясно се установява, че властнически правомощия по контрол и мониторинг са предоставени само на кметовете на общини /чл.113 от ЗСУ/ и АКСУ /чл.114 от ЗСУ/, поради което налагането на процесната санкция е незаконосъобразно, поради неправилно определяне субекта на отговорността. Изрично е посочено в закона, че санкциите на основание чл.170 от ЗСУ се налагат само на „органи на управление“ на социална услуга, каквото дружеството не е според указаното в нормативния акт, включително правилника за неговото прилагане. С отмяната на материално незаконосъобразното НП съдът е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Ответникът по касация не претендира разноси в хода на касационното производство и съдът не се произнася по този въпрос.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4894 от 30.10.2023 г. по н.а.х.д. № 11025 от 2022г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 132 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.